

[Indenrigsministeren.]

ning af fordelene og risikoen herved for det enkelte menneskes vedkommende. Ved røntgenundersøgelse forlanges det, at undersøgelsens formål begrundes, og at man begrundet den risiko, der er for patienten, som bestrålingen indebærer, og da denne risiko i praksis er forsvindende lille, er oplysninger om tidligere strålebehandlinger eller strålebelastning overflødige.

Ved røntgenbehandling skal formålet naturligvis også begrunde risikoen, der her er større, fordi røntgenbehandling næsten udelukkende anvendes ved alvorlige sygdomstilstande, der gør det nødvendigt at benytte så store doser, at de kan medføre vævsbeskadigelser hos patienten.

Da det her fortrinsvis drejer sig om de ældre aldersgrupper, kommer risikoen for at føre beskadigelse af arveanlæg videre i praksis ikke på tale. I en læges afvejelse af risikoen for strålebeskadigelser mod følgerne af at undlade behandlingen må derfor indgå kendskab til tidligere strålebelastning fra røntgenbehandling; disse oplysninger får lægen bedst og sikrest fra patientens journaler. Der foretages således af lægen såvel ved røntgenundersøgelse som ved røntgenbehandling en afvejelse af, om patienten er bedst tjent med at få behandlingen eller ikke.

Spørgsmålet om arvemæssige skader i befolkningen følges af strålebeskyttelsesmyndigheden, der på grundlag af sin viden om anvendelse af røntgenstråling og bidrag fra andre strålingskilder er i stand til at beregne den strålebelastning, der hviler på befolkningen som helhed. Denne belastning ligger her i landet langt under den grænse, der fra internationalt videnskabeligt hold anses for acceptabel.

Efter de for mig foreliggende oplysninger er der således ingen grund til at søge en kontrolordning som den foreslåede gennemført.

Camre: Jeg ønsker lige så lidt som ministeren at bidrage til nogen overflødig ængstelse på dette område, og det tror jeg for så vidt heller ikke der er grund til, men samtidig tror jeg ikke, det er rimeligt at være så afvisende over for den foreslåede ordning, som sundhedsstyrelsen her er. Den før citerede overlæge Villaume er en af vores fø-

rende eksperter på dette område, og han siger i det førnævnte skrift:

„Målsætningen kan stilles således op: føre en fortløbende eller periodisk kontrol med stråleudbyttet (output) fra røntgenrørene. Sikre, at den benyttede teknik er i orden. Registrere eller kortlægge dosisforholdene ved de forskellige undersøgelsestyper. Herunder særlig registrere dosis til legemets forskellige regioner, så belastningen af kritisk væv nøjere kan bedømmes. Endelig frembyder en fortløbende dosis-kontrol en mulighed for at vurdere en ændret optagelsestekniks indflydelse på patientens strålebelastning.“

Jeg er vidende om, at overlægen har indført en sådan måleteknik på Middelfart sygehus; det sker ved, at der monteres et lille måleapparat på røntgenanlægget, og det kan gøres både billigt og hurtigt; det fremhæves også i det førnævnte skrift, Røntgenteknik, at det kan klares på en travlt belastet afdeling. Men jeg forstår, at sundhedsstyrelsen på dette som på alle andre områder er vældig rolig; det er ikke altid, vi andre kan dele denne ro.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren er villig til at medvirke til at skaffe en bevilling til færdiggørelse af et forskningsarbejde på området; det er relativt få penge, en snes tusinde kroner, det drejer sig om. Der er behov for at få samlet et væsentligt materiale herhjemme, som er kommet frem ved danske lægers forskning, og få bearbejdet det og eventuelt også anskaffet noget mere måleapparat. Jeg tror, vi har behov for at få en alsidig belysning af den slags ting. Hverken ministeren eller jeg er jo eksperter på dette område og må henholde os til, hvad andre siger os. Der er altså strid mellem de vise, og jeg synes, det bør tilsige, at vi får mulighed for at få et forskningsarbejde ført igennem; det er et forskningsarbejde, som jeg er vidende om at Dansk Radiologisk Selskab også er interesseret i at få gennemført.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg er selvfølgelig enig med hr. Camre i, at det er væsentligt at få et sådant spørgsmål bedst muligt belyst, og jeg vil derfor på baggrund af hr. Camres sidste spørgsmål om bevillinger til forskningsarbejde sige, at jeg vil undersøge mulighederne og undersøge, om der